

ԲԱՐԻՔ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթիւրթ / Մարտ, 2011թ., N 3 (21)

Մ Ե Տ Բ Ա Ր Ի Բ Է Ա Ղ Ո Թ Բ Ը

Մենք բարիք է աղոթքը, եթե լինում է երախտագիտության զգացումով, եթե մենք սովորում ենք երախտագիտություն հայտնել Աստծուն ոչ միայն խնդրածը ստանալու, այլ նաև չստանալու դեպքում:

Մեզ համար հաճախ օգտակար է չստանալը. եթե չստանալը օգտակար չլինէր, Աստված անկասկած կտար: Եթե մեր օգուտի համար օգուտ է չստանալը, ապա դա նշանակում է ստանալ: Եկե՛ք չորտնջանք խնդրածն ստանալու ուշացման համար, այլ այդ առիթով ցուցաբերենք մեծ համբերատարություն և կամք: Երբ Աստված կամենում է, որ չստանանք ու չի տալիս, այդ դեպքում դա ոչ պակաս է, քան ստանալը, որովհետև մենք չգիտենք, թե ինչն է օգտակար մեզ համար, բայց Տերը գիտի: Երբ Աստված հապաղում է մեր խնդրածները կատարել, Նա ոչ թե մերժում է դրանք, այլ կամենում է սովորեցնել մեզ, որ հաստատ լինենք և ամբողջությամբ դառնանք դեպի Իրեն: Այդպես է որդու հետ վարվում նրան քնքշորեն սիրող հայրը՝ հաճախ հավանություն չտալով որդու խնդրանքներին ոչ թե այն պատճառով, որ չի ցանկանում տալ, այլ որովհետև դրանով կամենում է նրան հաստատականություն սովորեցնել: Երբ Աստված տեսնում է ջանասեր խնդրողին, տալիս է, իսկ երբ տեսնում է ծուլին, Ինքն էլ է հապաղում, բայց ոչ այն պատճառով, որ չի ցանկանում տալ, այլ որովհետև Նրան հաճելի է, երբ մենք խնդրում ենք: Չէ՞ որ անգամ չստանալու դեպքում Աստծու հետ մշտական գրույցն ինքնին բազում բարիքներ է պարունակում: Եթե առաքելի մարդու հետ գրույցն օգտակար է, ապա ի՞նչ հաճույք է ստանում նա, ով արժանանում է Աստծու հետ գրույցելուն:

Եթե Դավիթը, լինելով քազավոր և հոգսերի ու տարբեր զբաղվածության մեջ խրված, օրը յոթ անգամ աղոթում էր Աստծուն, ապա ի՞նչ արդարացում և ներում ունենք մենք, որ այդքան պարապ ժամանակ ենք անցկացնում ու չենք աղոթում:

Իսկապես անհնար է, որ ջանասիրությամբ աղոթող և Աստծուն անդուլ կանչող մարդը երբևէ ընկնի մեղքի մեջ: Ակունքի ջրերն այնքան ծաղկուն չեն դարձնում այգին, որքան արցունքով աղոթքը, որ բարձրացնում է աղոթողին և կանգնեցնում Աստծու առջև:

Աստված հապաղում է ոչ թե այն պատճառով, որ երես է թեքում մեզմից, այլ որովհետև ցանկանում է մեզ մշտապես պահել Իր կողքին: Եթե աղոթելիս լեզուն արտասանում է բառեր, իսկ միտքը թափառում է այլուր՝ խորհելով տան և հասարակաց գործերի մասին, ապա մեզ համար ոչ միայն օգուտ չի լինի, այլև ընդհակառակը, դատապարտություն կլինի: Եթե դու հաղորդակցվես հոգևոր աղոթքներին, պաշտպանված կլինես Աստծու գործությամբ, իսկ հակառակ դեպքում հեշտ թիրախ կլինես սատանայի համար:

Որտեղ էլ լինես, դու կարող ես աղոթել: Երեմիան թաղված էր տիղմի մեջ և աղոթեց Աստծուն, Հորը կորած էր պալարների մեջ և Աստծու մոտ ողորմություն գտավ, Հովնանը կետի փորում էր և աղոթեց, ու Աստված լսեց նրա աղոթքը:

Աստված մեզ պատվիրում է աղոթել ոչ միայն հավատացյալների, այլև անհավատների ու նաև թշնամիների համար: Թշնամիներ ունենալը հանցանք է, ավելի հանցանք է ի

վնաս նրանց աղոթելը: Դու ինչպե՞ս կարող ես ներում ստանալ, երբ մեղադրում ես ուրիշներին՝ ինքդ ողորմության կարիք ունենալով: Հիշի՛ր. միայն սատանան է մեր միակ անհաշտ թշնամին, իսկ մարդը մեր եղբայրն ու բարեկամն է: Ուրեմն ինչո՞ւ ես իսկական թշնամուն թողած չարչարում սեփական մարմինդ: Վարվե՛ք Աստծու ուզածի պես, պատվիրանների և կամքի համեմատ, որպեսզի ձեզ հաստ լինի Երկնային արքայությունը:

ՀՈՎՀԱՆ ՈՍԿԵՔԵՐԱՆ
4-րդ դար

ՊԼՏՐԸՍՏՎՈՒՄ ԵՆՔ

ՏԵՂԸՓՈԽՈՒԹՅԱՆ

«Ու դուն, որդի մարդոյ, քեզի չուելու կարասիներ պատրաստէ....»:
Եզեկիել 12:3

Չեր կյանքում երբևէ եղե՞լ է դեպք, երբ դուք մի տեղից մեկ այլ տեղ եք տեղափոխվել: Կարծում եմ հասկանալի է, որ ապրելու համար մի տեղից ուրիշ տեղ տեղափոխվելը բերում է շատ չարչարանքներ, ապրումներ և ժամանակի կորուստ:

Եզիպտոսում գտնված ժամանակ Աստված իսրայել ժողովրդին տեղափոխության էր պատրաստում: Եվ այդ մեծ իրադարձության համար շատ ժամանակ պահանջվեց: Աստված Աբրահամին խոստացել էր. «Եւ պիտի տամ քեզի ու քեզմէ ետքը քու սերունդիդ յաիտենական ժառանգութեան համար այն երկիրը...» (Ծննդոց 17:8): Երբ եկավ խոստումը կատարելու ժամանակը, Աստված Իր ժողովրդին Եզիպտոսից հանեց՝ խոստացյալ երկիրը տանելու համար: Այդ ժամանակ Աստված Եզիպտոսի երկրում շատ նշաններ ու հրաշքներ էր կատարում, որպեսզի իսրայել ժողովրդին պատրաստեր Քանանի երկիր տեղափոխելու համար: Այդ նպատակով Աստված ութսուն տարի Մովսեսին դաստիարակում ու պատրաստում էր իսրայել ժողովրդի առաջնորդ լինելու համար:

Աստված ձևավորում էր Մովսեսին ու տարավ նրան, նվաստացման հնոցում քրծեց ու ձուլեց: Մովսեսի դեմ ապստամբեցին եղբայրները, նա թողեց փարավոնի արքայական տունն ու գնաց, Եզիպտոսից փախավ Մադիամի երկիր ու դարձավ ոչխարների հովիվ:

Եզեկիել 12:4-ում կարդում ենք. «Եւ անոնց աչքերում առջև քու կարասիներդ ցորեկով հանես, չուելու կարասիներու պէս...»:

Կարծում եմ՝ Աստված ինչպես Եզեկիելին ասաց, նույնպես էլ կարող էր Մովսեսին ասել. «Վերցրու տեղափոխության համար անհրաժեշտ իրերդ, իսկ ոչ պիտանիները թող»: Մովսեսը շատ բաներ թողեց՝ երկրային փառքը, ճոխ կյանքը, արքայական պալատը... հնազանդվեց, մինչև իսկ հող ու մոխրի աստիճանի հասավ, դարձավ ոչխարների հովիվ:

Ահա այն «կարասիները», որ պետք է թողնենք երկինք տեղափոխվելու համար՝

1. Թողնել երկրային բոլոր բաները.
2. Վերցնել աստվածայինը.
3. Հնազանդվել Աստծուն:

Լինելով փարավոնի որդի՝ Մովսեսն օտար երկրում ոչխարներ էր արածեցնում, քանզի նա հավատքով ընդունել էր խոստումները. «Քանզի ավելի աղէկ սեպեց Աստուծոյ ժողովուրդին հետ չարչարուիլ, քան թէ մեղքին ժամանակաւոր զուարճութիւնը վայելել» (Եբրայեցիս 11:25):

Տիրոջով թանկագին եղբայրներ, իսկ ինչպե՞ս ենք

մենք պատրաստվում տեղափոխության: Ի՞նչ ենք մենք թողել հանուն Աստծու: Մովսեսը թողեց երկրային ողջ հարստությունն ու վայելքները և «...աւելի մեծ հարստութիւն սեպեց Քրիստոսի նախատիւնը՝ քան թէ Եզիպտոսի զանձերը. վասն զի դիտելով կը սպասեր վարձքի հատուցումին» (Եբրայեցիս 11:26):

Որքա՞ն կցանկանայինք մեր օրերում էլ ավելի շատ տեսնել նման առաջնորդների, որոնք Աստծու ժողովրդի և Նրա գործի համար լիովին հրաժարվում են երկրայինից: Բայց, ավաղ, նրանց թիվը շատ քիչ է:

Շատ քրիստոնյաներ մոռանում են, որ իրենք պետք է երկինք փոխադրվեն, մոռանում են, թե ինչը պետք է վերցնեն իրենց հետ, և ինչը՝ թողնեն:

Ինձ շատ հաճախ հարցնում են. «Դու արտագաղթողների՞ց ես, թե՞ ոչ»: Եվ ես միշտ պատասխանում եմ. «Այո՛, ես արտագաղթող եմ»: Ես սկսեցի արտագաղթել 1958թ.-ից, հիշում եմ նաև ամիսն ու օրը. մարտի 17: Իմ սրտում բնակվեց Սուրբ Հոգին, և ես հասկացա, որ իմ Հայրը Տերն է: Նա ինձ համար պատրաստել է հրաշալի քաղաք, որի մասին գիտեր Մովսեսը: Այդ պատճառով իմ ամբողջ գիտակից կյանքը ես որոշեցի նվիրել Նոր Երուսաղեմ տեղափոխվելուն, մի քաղաք, որի ճարտարապետն ու արարիչն Աստված է:

Չեմ կարող այսօր ասել, որ արդեն ամեն բան պատրաստել եմ տեղափոխվելու համար, բայց Աստված գիտի, որ նոր Երուսաղեմից բացի ինձ ոչինչ չի հրապուրում ու գրավում: Եվ կուզեի ասել իմ բոլոր ընկերներին. «Տեղափոխվելու համար պատրաստեք միայն անհրաժեշտը»:

Ես մի օր ականատես եղա, թե ինչպես էր իմ ընկերը պատրաստվում ԱՄՆ մեկնելուն: Նա իմ աչքի առջև մի քանի անգամ վերադասավորեց իր ճամպրուկները, վերանայեց՝ ինչ վերցնի իր հետ և ինչ թողնի: Հիշում եմ, թե ինչպես էր նա երկու ձեռքով բռնել գլուխն ու բարձրաձայն մտորում, թե էլ ինչ վերցնի իր հետ և ինչը հանի ճամպրուկից: Ես ուզում էի ասել. «Անհրաժեշտ իրերդ վերցրու», բայց մի պահ մտածեցի՝ չե՞ որ ես չգիտեմ, թե ինչ է նրան անհրաժեշտ վերցնել: Նա տեղափոխվում է երկրային այլ քաղաք, իսկ ես ուզում եմ այն քաղաքը, որի մասին գրված է. «...այն հիմքով հաստատուած քաղաքին, որուն ճարտարապետը ու արարիչը Աստուած է» (Եբրայեցիս 11:10):

Այո, ես այսօր էլ չգիտեմ ինչ ասել նրանց, ովքեր դասավորում են իրենց ճամպրուկները: Իմ ցանկությունն է շեփորահարել. «Պատրաստվեք փոխադրվել այն քաղաքը, որը տեսել էր Եզեկիելը (47 գլուխ), տեսել էր նաև Պողոսը և նրա գեղեցկությունը նկարագրելու խոսքեր չէր

գտել: Նույնպես էլ Հովհաննեսը, Աստծու Խոսքի և Քրիստոսի վկայության համար արքայական լինելով Պատմության կղզի, արժանացավ այդ քաղաքը տեսնելուն: Նա Եզեկիել մարգարեի պես տեսավ այն ծառը, որը տարին տասներկու անգամ պտուղ էր տալիս, իսկ նրա տերևները ժողովրդի բժշկության համար էին:

Եզեկիել մարգարեին Աստված ոչ միայն ցույց տվեց, թե ինչ վերցնի իր հետ տեղափոխության համար, այլ նաև ցույց տվեց այդ քաղաք տանող ճանապարհը: 47-րդ գլխի 1-ին խոսքերից նկարագրվում է, որ այդ ճանապարհն անցնում է ջրերի միջով, և ամեն անգամ ջրի հեղեղները նախորդից ավելի խորն են լինում: Միայն այն ժամանակ, երբ Աստծու մարգարեն լողաց դրանց միջով, հասավ այն ափին, որտեղ և՛ քաղաքն էր, և՛ հավիտենության ծառը:

Թանկագին եղբայրներ և քույրեր, որ ձգտում եք հասնել այդ հրաշալի տեղին, մտե՛լ եք դուք արդյոք Աստծու շնորհի գետի մեջ, բարձրացնու՞մ է արդյոք ձեզ Սուրբ Հոգու կենդանի ջուրն այնքան, որ դուք արդեն լողաք նրանում: Աղոթում եմ իմ Աստծուն, որ Նա մեզ այդ երկրին հասնելու անկեղծ ցանկություն տա:

Ուզում եմ նորից կոչ անել բոլոր քրիստոնյաներին՝ պատրաստե՛ք տեղափոխման համար անհրաժեշտը: Եթե դուք որոշել եք արտագաղթել մեկ այլ երկրային քաղաք, դա ձեր գործն է, կարող եք վերցնել ձեզ հետ այն, ինչ անցնում է ձեր մտքով: Բայց հավատացնում եմ ձեզ, որ երկրի վրա ոչ մի տեղ հանգիստ չկա, հանգիստը միայն երկնքում է: Այդ պատճառով Աստված ուզում է, որ մենք խորհենք միայն երկնային մասին, ձգտենք միայն Իրեն գնալու:

Վերցրե՛ք այսօր ամեն անհրաժեշտը և պատրաստվե՛ք տեղափոխության ու Տիրոջ հետ հանդիպման:

Իսկ ի՞նչը պետք է մենք թողնենք: Եկե՛ք նայենք Աստծու Խոսքին, այնտեղ պարզ գրված է այդ մասին. «Ուրեմն մեկդի ձգելով ամեն չարությունը և ամեն խաբեությունը ու կեղծաւորությունները, և նախանձը ու ամեն չարախոսությունը...» (Ա Պետրոս 2:1):

1. Ամեն չարություն
2. Ամեն խաբեություն
3. Կեղծավորություն
- 4 Նախանձ
5. Ամեն չարախոսություն

«Մեկդի ձգել» նշանակում է ճամպուրկից հանել ոչ պիտանի իրը: Իսկ մենք հասկանում ենք, որ այս ամենը մեր սրտերի մեջ է թաքնված, և տեղափոխության պատրաստվողը պետք է հանի դրանք:

Պետրոս առաքյալը խորհուրդ է տալիս այդ ամենից հեռանալ, այսինքն՝ փախչել հնարավորինս հեռու: «Մի-րելիներ, կ'աղաչեմ, պանդոխտներու և օտարականներու պէս մեկդի կեցե՛ք մարմնաւոր ցանկութիւններէն, որոնք հոգիի դէմ կը պատերազմին» (Ա Պետրոս 2:11): Այո՛, Պետրոսը հասկանում էր, որ մարմնի ցանկությունները հոգու ամենամեծ թշնամիներն են: Յավալի է, որ այսօր շատերը չեն տեսնում այդ և ենթարկվում են մարմնավոր ցանկություններին: Ցանկությունը փնտրում է այն, ինչը մարմնին է հաճելի, և շատ հաճախ այն կործանարար է հոգու համար:

Իսկ դու ի՞նչ ես փնտրում, իմ եղբայր և ընկեր:

Սուրբ Գիրքը նշում է նաև շատ այլ բաներ, որոնք դուրս են գալիս մարմնից և որոնք պետք է թողնել: Պողոսը գաղատացիներին ուղղված թղթում ասում է. «մարմնի գործերը հայտնի են...»: Չեմ թվարկի դրանք, կխնդրեմ կարդալ **Գաղատացիս 5:19-21**:

Վերջում առաքյալն ասում է. «...հիմակուանե ես ձեզի կըսեմ, որ այսպիսի բաները գործողները Աստուծոյ արքայութիւնը պիտի չժառանգեն...»:

Ուրեմն, ի՞նչ է պետք վերցնել ամենալավ երկիրը տեղափոխվելու համար: Այդ մասին նույնպես Աստծու Խոսքը չի լռում. «Եւ այս բանին համար բոլոր ջանքերնիդ դրած՝ ձեր հաւատքին վրայ առաքինութիւն աւելցուցե՛ք, ու առաքինութեան վրայ գիտութիւն, եւ գիտութեան վրայ ժուժկալութիւն, ու ժուժկալութեան վրայ համբերութիւն, եւ համբերութեան վրայ աստուածպաշտութիւն, ու աստուածպաշտութեան վրայ եղբայրսիրութիւն, ու եղբայրսիրութեան վրայ սէր: Վասն զի քանի որ այս բաները ձեր վրայ կը գտնուին ու կ'աճին, պարապ ու անպտուղ չեն ըներ ձեզ մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսը ճանչնալուն մէջ» (Բ Պետրոս 1:5-8):

Բոլոր քրիստոնյաներիս, անկախ այն բանից, թե որ-

տեղ ենք ապրում, ինչ պայմաններում ենք գտնվում, անհրաժեշտ է տեղափոխության համար պիտանի պաշար հավաքել, և թո՛ղ Աստված օրհնի նրանց, ովքեր իրենց ամբողջ կյանքի ընթացքում պատրաստվում են Երկինք տեղափոխվելուն:

«Ուրեմն Աստուծոյ հօգը ձեռքին տակ խոնարհեցե՛ք, որպէս զի ձեզ ժամանակին բարձրացնէ» (Ա Պետրոս 5:6):

«Սակայն ամեն բանի վախճանը մօտեցեր է. ուստի զգաստ եղե՛ք ու աղօթքի մէջ արթուն կեցե՛ք» (Ա Պետրոս 4:7):

Պյոտր Նովորոկ
ավագ եպիսկոպոսի տեղակալ, Ուկրաինա

ԸՆԻԿԸ ՄԵՐ ՄԵՂՔԵՐՈՒՆ ՀԵՄԸՐ ՎԻՐԸՎՈՐՎԵՑԸՎ

Առևտրական մավի մավապետը հիվանդ պառկած էր իր խցում: Կյանքում մա շատ խիստ մարդ էր եղել, իսկ այժմ մահը նրա աչքերի մեջ էր նայում: Սարսափելի էր մտածել այն մասին, թե ինչ էր սպասվում նրան գերեզմանից այն կողմ: Եվ ահա, մա իր մոտ կանչեց ավագ սպային ու ասաց նրան.

- Սիխեն, աղոթե՛ք ինձ համար, ես շատ վատ եմ: Կարծում եմ՝ այս անգամ չեմ կարողանա մահից խուսափել:

- Նավապետ, ինչպես գիտեք, ես աղոթողներից չեմ և աղոթել չգիտեմ:

- Դե, ուրեմն բերեք ձեր Աստվածաշունչն ու որևէ միսիթարական բան կարդացեք:

- Ես Աստվածաշունչ չունեմ և հավատացյալ մարդ չեմ, Դուք դա շատ լավ գիտեք:

- Դե, ուրեմն ինձ մոտ ուղարկեք միջմանին, գուցե մա աղոթել իմանա:

Բուպեներ անց միջմանը կանգնած էր մահացող մավապետի անկողնու մոտ: Նա լսեց նրան ու ասաց.

- Ես ուրախությամբ կաղոթեի, բայց չեմ կարող, քանի որ մանկուց չեմ աղոթում:

- Իսկ Աստվածաշունչ ունե՞ք:

- Աստվածաշունչ էլ չունեմ:

- Դե, ուրեմն կանչեք մավաստիներից մեկին, - հուսահատության մեջ բացականչեց հիվանդը: Էությամբ խիստ և պահանջկոտ լինելով՝ այժմ մա փափուկ ու կոտրված էր:

Սակայն մավաստիներն էլ իրենց մավապետից ոչնչով չէին տարբերվում: Սկսեցին ամբողջ մավում փնտրել մի մարդու, որը կարող էր աղոթել մավապետի համար, սակայն չկարողացան գտնել:

Աստվածաշունչ էին փնտրում կրկին ու կրկին, բայց ոչ մեկի մոտ չկար: Վերջապես մավաստիներից մեկը մավապետին զեկուցեց, որ մի անգամ խոհարարի օգնականի՝ պատանի Պետյայի մոտ տեսել է Աստվածաշունչի նման մի գիրք:

- Արագ ճշտի՛ր՝ իսկապե՞ս դա Աստվածաշունչ է, - հրամայեց մավապետը:

Նավաստին վազեց տղայի մոտ:

- Հե՛յ, տղա՛, դու Աստվածաշունչ ունե՞ս:

- Ունեմ, - վախեցած պատասխանեց տղան, - ես այն միայն ազատ ժամանակ եմ կարդում:

- Դե, ուրեմն արագ տար մավապետի խուց: Նա շատ հիվանդ է և մտածում է, որ վերջը եկել է... Նա ուզում է, որ իր համար Աստվածաշունչից մի բան կարդան:

Պատանի քրիստոնյան Աստվածաշունչը ձեռքին շտապեց հիվանդի մոտ:

- Ասում եմ դու Աստվածաշունչ ունես, - տղայի ներս մտնելուն պես հարցրեց մավապետը:

- Ճիշտ այդպես, Չերդ մեծություն, բայց ես այն միայն ազատ ժամանակ եմ կարդում:

- Լավ, լավ, բանը դրանում չէ: Նստիր այստեղ, ինձ մոտ և մահացողին օգնող ինչ-որ բան կարդա:

Տղան հանկարծ հիշեց, թե ինչպես մավարկությունից առաջ մայրն իրեն ստիպեց կարդալ Եսայա մարգարետության 53-րդ գլուխը: Նա արագ գտավ այդ տեղն ու սկսեց կարդալ: Շուտով հասավ 5-րդ խոսքին, որտեղ ասվում է. «*Բայց անիկա մեր մեղքերուն համար վիրաւորուեցաւ, եւ մեր անօրէնութիւններուն համար ծեծուեցաւ. մեր խաղաղութեան պատիժը անոր վրայ եղաւ, եւ անոր վերքերովը մենք բժշկուեցանք*» (Եսայա 53:5):

Նավապետը ծարավով ականջ էր դնում ամեն խոսքին և գիտակցելով, որ ժամանակը սուղ է, հանկարծ բացականչեց.

- Սպասի՛ր, Պետյա, սա հենց այն է, ինչ ինձ պետք է, նորից կարդա:

Պետյան նորից կրկնեց օրհնյալ խոսքերը:

- Ա՛յ, բարեկամս, այ սա շատ լավ է, հենց այն է, ինչ ինձ պետք է:

Տղան ոգևորվեց և ասաց.

- Երբ ես մայրիկիս հետ կարդում էի այս խոսքը, մա ինձ ասում էր, որ այստեղ իմ անունը դնեմ: Կարո՞ղ եմ կարդալ այդ տեղն այնպես, ինչպես մայրս է սովորեցրել:

- Իհարկե, որդիս, անունդ դիր այնտեղ, որտեղ մա ասել է:

Պատանին հաճույքով կարդաց.

- *Բայց անիկա Պետյայի մեղքերուն համար վիրաւորուեցաւ, եւ Պետյայի անօրէնութիւններուն համար ծեծուեցաւ. Պետյայի խաղաղութեան պատիժը անոր վրայ եղաւ, եւ անոր վերքերովը Պետյան բժշկուեցաւ....*

Երբ վերջացրեց, մավապետը մայեց նրան և ասաց.

- Իսկ հիմա իմ անունը դիր՝ մավապետ Ֆեոդորով: Լսո՞ւմ ես, կարդա՛:

Պետյան նորից սկսեց կարդալ.

- *Անիկա մավապետ Ֆեոդորովի մեղքերուն համար վիրաւորուեցաւ, եւ մավապետ Ֆեոդորովի անօրէնութիւններուն համար ծեծուեցաւ. մավապետ Ֆեոդորովի խաղաղութեան պատիժը անոր վրայ եղաւ, եւ անոր վերքերովը մավապետ Ֆեոդորովը բժշկուեցաւ....*

- Հիմա բավական է, որդիս, կարող ես գնալ:

Մեռակ մնալով՝ կապիտանը շրջվեց դեպի պատը և սկսեց կրկնել Սուրբ Գրքի հրաշալի խոսքերը՝ այնտեղ դնելով իր անունը:

Շուտով մավապետը մահացավ: Սակայն մինչ այդ իր մոտ կանչեց մավի ողջ անձնակազմին ու վկայեց, որ Հիսուս Քրիստոսն իր մեղքերի համար վիրավորվեց և իր անօրենությունների համար ծեծվեց: Իր խաղաղության պատիժը Նրա վրա եղավ, և Նրա վերքերով ինքը՝ մեղավոր մեկը, բժշկվեց:

Վ Կ Ը Յ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

2009թ. ամռանը պառկած էի Հարավ-Արևմտյան Թահասի «Սուրբ Աստվածամայր» ծննդատանը: Կեսարյան հատումով ծնվեց մեր հինգերորդ երեխան: Վիրահատությունից հետո ինֆեկցիոն բարդություններ առաջացան: Չնայած բուժանձնակազմի հոգատար հսկողությանը՝ առողջական վիճակս ավելի ու ավելի էր բարդանում: Ինձ ասացին, որ որովայնիս մեջ ինչ-որ հեղուկ է հավաքվում և արդեն պատրաստվում էին վիրահատական միջամտության: Վիճակս հասավ կրիտիկականի: Ես հիշում էի այն խոսքը, որ գրված էր Աստվածաշնչում. «Եթե ձեզնից մեկը հիվանդ է, թող եկեղեցու երեցներից կանչի, որ նրա վրա աղոթք անեն, նրան յուրով օժեն Տիրոջ անունով»: Այդ օրը հիվանդանոց այցելեց Լյովա եղբայրը: Ես պառկած էի առաջին հարկում և հարկի բոլոր պատուհանները պատված էին վանդակաճաղերով: Կարճ գրույցից հետո որոշեցինք աղոթել: Լյովա եղբայրը դրսում կանգնած աղոթեց և ձեռքը մեկնելով ճաղերից ներս՝ ինձ յուրով օժեց, հետո վերցրեց նորածին Աննային և ընծայեց Տիրոջը:

Հաջորդ օրը խորհուրդ անելու համար իմ շուրջը հավաքվել էին հանրապետության շատ առաջատար բժիշկներ քաղաքի տարբեր հիվանդանոցներից:

Պրոֆեսոր Օկոնը, իմանալով, որ սա հինգերորդ երեխան է, հարցրեց.

- Հավատացյալ ես:

- Այո՛:

- Հիվանդի տեսք չունես:

Այնուհետև, դառնալով իր կոլեգաներին, ասաց.

- Պետք չէ շտապել վիրահատության հարցում, մի երկու օր էլ սպասենք:

Հինգ օր անց ես արդեն տանն էի, քանի որ ապաքինվել էի, երեխան էլ՝ կազդուրվել: Հիմա ես բացարձակ առողջ եմ, ավելի քան երբևէ: Թեև չորս տարբեր վիրահատությունների եմ ենթարկվել, բայց երբեք ինձ այսքան լավ չեմ զգացել, ինչպես հիմա: Եվ այս բոլորը՝ մեր Փրկիչ Տեր Հիսուս Քրիստոսի շնորհիվ:

Քանի որ առիթ է վկայելու Աստծու գործած հրաշքների մասին, ուզում եմ նշել, որ դրանք մեր ընտանիքում շատ են եղել: 2003թ. բժշկվել եմ 11 սմ մեծությամբ կիստայից: Այդ ժամանակ ես հղի էի երրորդ երեխայով և բժիշկներն ասում էին, որ կիստան ավելի արագ է աճում, քան պտուղը, և երեխային պետք է անհապաղ հեռացնել: Աղոթքախմբերում ինձ համար աղոթքներ էին արվում, և դրանից հետո բժիշկն անձամբ ասաց, որ ինձ հետ հրաշք է կատարվել, և կիստան անհետացել է:

Անցած տարի մեր մեծ աղջիկը դպրոցում ֆիզկուլտուրայի դասաժամին վազելիս սայթաքել էր, կրծքավանդակի ոսկորներից մեկը կոտրել, և ոսկորը դուրս էր ցցվել մաշկից: Ռենտգենից հետո ասացին, որ ոսկորը կոտրվելուց հետո ծուռ է կալել: Որպես ծնող մենք շատ մտահոգված էինք, որ այն նորից պետք է կոտրեին և ուղիղ կացնեին, կամ էլ վիրահատական միջամտություն անեին: Երեխան ինքն ուզեց, որ իր համար աղոթեն, և դարձյալ աղոթքաժողովներից մեկի ժամանակ խնդրեցինք Տիրոջը: Փառք Աստծուն, որ առանց բժշկական որևէ միջամտության այդ դուրս ցցված ոսկորի հետքն էլ անգամ չկա:

Տիրոջ հրաշքները շատ-շատ են, և ողորմություններն՝ առատ: Փառք Նրան:

Էլմիրա Ներսիսյան
ք.Երևան

Վ Կ Ը Յ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Աղջիկս 1994 թվականին տասնութ տարեկան հասակում անսպասելիորեն մահացավ: Նրա մահից չորս օր անց ինձ մոտ հայտնաբերվեց «Բ» խմբի դեղնախտ:

Ինձ ծանր վիճակում տեղափոխեցին հիվանդանոց: Հիվանդությունից բացի ես մեծ սթրեսներ էի տանում, ապրում էի առանց մխիթարության: 1995 թվականին Հիսուսին ընդունեցի սրտումս և մխիթարվեցի: Երկար տարիներ տառապում էի այդ հիվանդությունից, շատ գումարներ էի ծախսել, բայց անօգուտ: Այդ ընթացքը տևեց տասնհինգ տարի:

2010 թվականին հետազոտվեցի և պարզվեց, որ հին հիվանդությունից բացի ավելացել է նաև շաքարային դիաբետ: Բժիշկը դեղեր նշանակեց, բայց ես հրաժարվեցի: Իմ մեջ առաջացել էր բժշկության հավատք: Հավատում ու վստահում էի Աստծուն:

Նոյեմբերի վերջն էր, հոգևոր քույրս զանգեց ինձ և ասաց, որ Բանգլադեշի տարածքում բժշկության պաշտամունք է լինելու: Ես պատասխանեցի, որ կգնամ: Գնացի:

Աղոթքի ժամանակ ես զգում էի, որ Տերն աշխատանք է անում ինձ վրա. ամբողջ մարմինս փշաքաղվեց և որովայնում սուր ցավեր զգացի: Աղոթքը դադարեց, հետո էլի շարունակվեց: Զգացի, որ ստամոքսս ուժեղ կապվ մեջքիս, ես թեթևացա: Նման բան երբեք չէր եղել:

Հունվարին գնացի պոլիկլինիկա: Ինձ բուժող բժիշկը, ում հսկողության տակ էի գտնվել երկար տարիներ, իմ արտաքին առողջ տեսքը տեսնելով (տարիների ընթացքում ես շատ էի հյուծվել)՝ ասաց. «Գիտե՞ս, դու բուժվել ես»: Ես նրանից սոնոգրաֆիայի ուղեգիր խնդրեցի: Սոնոգրաֆիայից հետո բժիշկն ասաց, որ ես իզուր եմ եկել, որովհետև լյարդս բուժված է, ենթաստամոքսային գեղձը դիֆուզվել է և իր նախկին դիրքում է, շաքարը նորմալ է, ամեն ինչ կարգին է: Ես փառք տվի Աստծուն: Ծանապարհին տուն գնալիս աղոթում էի. «Տե՛ր Աստված, իմ գործը ո՞րն է, որ Դու բժշկի բերանով էլ ես խոսում»: Միտքս բացվեց՝ վկայիր: Պետք է վկայեմ, որովհետև սա Աստծու փառքն է:

Սվետա քույրիկ
ք.Երևան

ՄԱ ԵՂԵԼ Է ՎԱՂՈՒՅ

Սա եղել է վաղուց: Գյուղական հին ճանապարհով հայր ու տղա դանդաղ մի սայլ էին քաշում: Սայլի մեջ նստած էր յոթանասունհինգ տարեկան մի ալեհեր ծերունի: Նրա կարմրած աչքերի մեջ արցունքներ էին երևում, իսկ կնճռոտ դեմքին՝ անասելի թախիծ: Նրան գաթար էին տանում (Կարպատներում բնակվող հին սլավոններն այդպես էին անվանում կոմսությունների հողերի միջև գտնվող սահմանը), որպեսզի ընդմիշտ թողնեն այնտեղ:

Աշուն էր, հիմավորաց թխկին թափում էր իր դեղնած տերևները.

- Հայրիկ, դեռ շա՞տ կա,- հարցրեց տղան հորը:

- Ո՛չ, որդիս, արդեն հասնում ենք: Ահա, այն հին թխկու մոտ կթողնենք պապիկին:

- Նրան ընդմիշտ ենք թողնելու:

- Այո՛,- անտարբերությամբ պատասխանեց հայրը:

Սայլի անիվները թախծոտ ճռնչում էին: Եվս մի քիչ, և նրանք կհասնեն նվիրական թխկուն:

- Ահա և վերջ, մենք տեղում ենք,- ասաց հայրը: - Դե ինչ, ծերու՛կ,- դիմեց նա իր հորը,- մենք մեր գործն արեցինք, հիմա պիտի վերադառնանք:

Ծերունին լռեց:

- Գնացի՛նք, որդիս,- դիմեց նա իր ութամյա տղային:

Փոքրիկը խղճում էր պապիկին, չէր ուզում նրան այդտեղ թողնել, բայց չկարողացավ համոզել իր հորը, որ այդպես չվարվի:

- Գնացի՛նք,- համարյա հրամայեց հայրը որդուն:

- Իսկ սա՞յլը,- հարցրեց տղան,- արի վերցնենք:

Արի պապիկին իջեցնենք, իսկ սայլը տուն տանենք:

- Մեր ինչի՞ն է պետք սայլը:

- Նրա համար, որ հետագայում, երբ ես մեծանամ, իսկ դու ծերանաս, քեզ այս սայլով բերեն այս հին թխկու մոտ...

Բույներ անց սայլն իսկապես շրջվեց գյուղի կողմը: Սայլի վրա կիսապառկած վիճակում գնում էր յոթանասունհինգ տարեկան մի ծերունի, իսկ նրա կարմրած աչքերից հոսում էին երջանկության արցունքներ:

ՄԱ ԵՂԵԼ Է ՎԵՐՋԵՐՍ

Իսկ սա եղել է վերջերս: Բրեստի շրջան, «Արևածագ» կոլտնտեսություն: Մի փոքրիկ գետակի ետևում, լանջի վրա տեղավորված է ծերանոցը: Իմ պատմվածքի մեջ ես այն «Գաթար» կանվանեմ, քանի որ այստեղ տեղի ունեցող իրադարձությունները շատ նման են հին կարպատական լեգենդում նկարագրվածներին:

Կրկին աշուն էր: Ծառերից թափվում էին դեղնած տերևները: Միայն գեղեցիկ, մշտադալար եղևնիները կարծես չէին ենթարկվում բնության օրենքներին:

Ավտոմեքենա կանգնեց, այնտեղից դուրս եկավ միջին տարիքի մի տղամարդ: Բացելով ետևի դուռը՝ ծեր մորն օգնեց իջնել... Իսկ հետո ամեն բան եղավ ճիշտ այնպես, ինչպես հին լեգենդում, միայն թե ավարտը շատ տխուր ստացվեց: Ծեր մայրը կանգնած մայում էր, թե ինչպես է մեքենան հեռանում: Նրա կարմրած աչքերում արցունքներ էին երևում, իսկ կնճռոտված դեմքին՝ անասելի թախիծ, ցավ և տխրություն: Ես չգիտեմ՝ նրա դեմքին երբևէ կլինե՞ն երջանկության արցունքներ, ինչպես լեգենդի ծերունու մոտ եղան: Նրա նման շատ ծերեր մնացին այստեղ՝ տխրության ու վշտի արցունքներն աչքերին:

Ինձ շատ անգամներ է վիճակվել այցելել այդ ծերանոցն ու տեսնել, թե ինչպես են ծեր տատիկներն ու պապիկները պատուհանի մոտ կանգնած մայում հեռավոր մի կետի ու ինչ-որ բանի սպասում: Միայն Աստված գիտի, թե ինչի մասին են նրանք մտածում այդ պահերին: Առիթ են ունեցել նաև գրուցելու նրանցից մի քանիսի հետ և շատ ցավալի է, որ նրանցից շատերը հարազատներ ու երեխաներ ունեն: Եվ քանի՞ այսպիսի «գաթարներ» կան աշխարհի տարբեր անկյուններում, աչքից հեռու տեղերում: Գուցե հիմա ևս, երբ դուք կարդում եք այս պատմվածքը, ինչ-որ մեկը պատրաստվում է իր ծեր մորը կամ հորը հեռու ճանապարհ տանել, որտեղից նրանք այլևս երբեք չեն վերադառնա իրենց տուն: Իսկ եթե ինչ-որ մեկը, կարդալով իմ պատմվածքը, կանգ կառնի և իր ծնողներին «գաթար» չի տանի, անձամբ ինձ համար դա կլինի ամենամեծ պարգևը: Իսկ սա, բարեկամներս, հավատացե՛ք, լեգենդ չէ:

Սր անգամ մի քրիստոնյա գրուցում էր օճառ արդյունաբերողի հետ: Օճառա-գործն ասաց.

- Ձեր քարոզած Ավետարանը շատ գործ չի արել, քանի որ դեռ շատ են չարիքն ու չարագործ մարդիկ:

Քրիստոնյան անմիջապես չպատասխանեց: Քիչ հետո նրանք անցնում էին մի երեխայի մոտով, որը ցեխից կարկանդակ էր պատրաստում: Երեխան անչափ կեղտոտ էր: Այժմ քրիստոնյայի պատասխանելու հերքն էր.

- Օճառը շատ գործ չի արել աշխարհում, ես տեսնում եմ, որ դեռ շատ են կեղտոտ ու կեղտոտ մարդիկ:

- Ախ, լավ,- պատասխանեց արդյունաբերողը,- օճառն օգտակար է միայն այն ժամանակ, երբ կիրառվում է:

- Միանգամայն ճիշտ է,- ասաց քրիստոնյան,- այդպես է նաև մեր քարոզած Ավետարանը. այն մաքրում է միայն այն ժամանակ, երբ ընդունում ենք ու կիրառում կյանքում:

Չ Ե Ր Ե Ր Ե Խ Ա Ն Ե Ր Ի Ն Մ Ի՝ Չ Ո Հ Ա Ք Ե Ր Ե Ք Ժ Ա Մ Ա Ն Ա Կ Ա Կ Ի Ց Մ Ո Ղ Ո Ք Ն Ե Ր Ի Ն

Հաշվի առնելով, որ ստորև բերվող նյութում արծարծված խնդիրները մեր կյանքում հաճախակի են հանդիպում, նյութը հրատարակում ենք երկրորդ անգամ:

«Ընու սերունդէդ Մողոքի համար կրակէ անցընելու չթողուս, և քու Աստուծոյդ անունը չպղծեր. ես եմ Տէրը»:
Ղևտ.18:21

«...Իսրայէլի որդիներէն և Իսրայէլի մէջ պանդխտացող օտարականներէն ով որ իր սերունդէն Մողոքի տայ, անշուշտ պիտի մեռցուի... Եւ ես իմ երեսս այն մարդուն վրայ պիտի տնկեմ, ու զանիկա իր ժողովուրդին մէջէն կորսնցնեմ...»:
Ղևտ.20:2-5

Ինչպես բացատրում է Սուրբ Գրոց բառարանը, Մողոքը գարշելի հեթանոսական կուռք է, որին երկրպագում էին ամմոնացիները՝ որպես իրենց գերագույն աստվածության կամ արքայի: Այստեղից էլ ծագել է նրա անունը (բնագրում՝ Մոլեխ, համապատասխանում է եբր. «մեֆեխ» բառին, որը նշանակում է «արքա»):

Թեև Աստված մահվան սպառնալիքով արգելել էր երեխաներին զոհաբերելը, սակայն Աստծու ժողովուրդը, այնուամենայնիվ, շարունակում էր պաշտամունք մատուցել Մողոքին: Մողոքը հսկայական քարե արձան էր՝ ցլի մեծ գլխով և առաջ պարզված պղնձե շիկացած մարդկային ձեռքերով (շիկանում էր ներսում այրվող կրակից):

Թեկուզ մի ակնթարթ պատկերացրեք այդ չարագուշակ, սարսափելի իրադարձության վայրագ տեսարանը, որը տեղի էր ունենում *Ենովմի որդիին ձորին մեջ* (Երեմ.7:31). հսկայական կուռք, որի ներսում կրակ է վառվում, և այդ մարմնացյալ հրեշի զոհաբերվող երեխաների աղաղակ: Ողջ-ողջ այրվող երեխաների տագնապալի, հուսահատ ճիչերը խլանում էին աղմկոտ երաժշտության մեջ:

Գարշելի հեթանոսական ծեսը ժամանակ առ ժամանակ հարություն էր առնում իսրայել ժողովրդի մեջ, թեև Տէրը խստորեն զգուշացրել էր, որ դա չկատարեն՝ սպառնալով այդ պղծությունն անողին կործանել ու անիծել:

Մեր օրերում մարդիկ այդպիսի դաժանության նույնիսկ հիշատակումից փշաքաղվում են: Մենք դատապարտում ենք անցյալը, բայց ներկայումս այդ մեղքը բազմացել է և տարածվել, օրինական տեսք է ընդունել: Միայն թե այժմ չեն լսվում երեխաների ճիչերը. Մողոքը երեխաներին անաղմուկ է կուլ տալիս: Հիվանդանոցային սենյակներում մայրերը կրթված բուժանձնակազմի և ժամանակակից բուժաարքավորումների օգնությամբ անգթորեն իրենց գրկից պոկում են իրենց անպաշտպան, փոքր, բայց արդեն կյանք ունեցող և ապրել ցանկացող երեխաներին:

Աստված երեխաներին կյանք է տվել, և երեխան պետք է ապրի, բայց Մողոքը պահանջում է. «Տո՛ւր», և մայրերը, ի հեճուկս նրա՝ սատանայի, տալիս են:

Մեծ մեղքը՝ արհեստական վիժեցումը (աբորտ), որպես անեծք հանգչում է երկրի բնակիչների վրա, և մեծ հատուցում է լինելու անմեղ սպանվածների համար:

Բայց նրանք, ովքեր գիտակցել են դա, դեռ ունեն կյանք Արարողի առջև զղջալու հնարավորություն, և Հիսուս Քրիստոսի արյունը կլվանա այդ մեղքը նրանց հոգու

վրայից: Քանի դեռ կենդանի եք, շտապե՛ք զղջալ և ապաշխարել:

Մողոքը նվաճել է ոչ միայն այս աշխարհը, այլև երբեմն ներխուժում է քրիստոնյա ընտանիքներ: Նա չի կարող խլել մեր երեխաների մարմինները, բայց փորձում է խոնարհեցնել մեզ, որպեսզի մենք իրեն զոհաբերենք մեր երեխաների հոգիները: Այսօր շատ ծնողներ ընտանիքի շրջանակներում երեխաների հոգիները երկնային հացով սնելու փոխարեն թույլ են տալիս, որ երեխաները հեռուստացույցի միջոցով խմեն այս աշխարհի մեղքի ու պղծության թույնը:

Կարո՞ղ են արդյոք մանկական հոգիները մնալ առողջ: Մեղքի թույնն ախտահարում է երեխաների հոգիները, տուժում է նաև մարմինը՝ նվազում է տեսողությունը, խախտվում են նյարդերը, քիչ շարժունակ մկանները թուլանում են, և գլխացավն ու հյուծվածությունն ուժեղանում է:

Դժոխքից եկող այդ ծրագրերը քրիստոնյաների տները լցնում են ճիչով, կռիվներով, պայթյուններով և սպանություններով, պղծությամբ ու բռնությամբ, ինչպես նաև դիվական շեղում ունեցող մուլտերով: Եվ մանկական հոգիները սնվում են սուպերմենների ու բեթմենների, ուրվականների, կախարդների և մոգերի «հերոսությամբ» ու արկածներով:

Մենք թեթևամտորեն թույլ ենք տալիս մեր երեխաներին սնվել այս աշխարհի լեշերով, նրանց համար գնում ենք դիվական խաղալիքներ, հավանություն ենք տալիս առաջին հայացքից անվտանգ թվացող համակարգչային խաղերին, երեխաներին գրանցում ենք արևելյան մենամարտի պարապմունքների և չենք մտածում, որ դրանով հոժարակամորեն ժամանակակից Մողոքի շիկացած ձեռքերի մեջ ենք նետում Աստծուց մեզ վատահաված այդ քանկարժեք հոգիները: Եվ երեխաները դանդաղ մահանում են՝ հանձնված դիվական իշխանությանը: Չարություն, գրգռություն, ճիչ, ծեծկռտուք, անհնազանդություն՝ ահա մահացող մանկական հոգիների դառը պտուղները:

Անցնում են տարիներ, ծերացած ծնողներն Աստծու առջև լաց են լինում իրենց երեխաների հոգիների համար, բայց հաճախ երեխաներն արդեն չեն կարող ճիշտ ընտրություն կատարել և քրիստոնեական կյանք սկսել: Ուստի, քանի դեռ երեխաները փոքր են, մաքրե՛նք մեր տները դիվական բռնությունից, չխոնարհվենք Մողոքին, և Աստծու օրհնությունը կլինի մեր երեխաների ու մեզ հետ մինչև հազար սերունդ:

«Քու հապդ գուրերու երեսին վրայ չգէ, վասնպի լաս օրերէն ետքը պանիկա պիտի գտնես»:
ժողովող 11:1

Մի անգամ, երբ նա տուն էր վերադառնում գյուղամիջի ամառի ճանապարհներից մեկով, հանկարծ նկատեց մի տարեց կնոջ, որին օգնություն էր անհրաժեշտ: Նա կանգնեց, դուրս եկավ մեքենայից և, մոտենալով կնոջը, ասաց.

- Ես ուզում եմ օգնել ձեզ: Իմ ամուսին Ջոնն է:

Կինը խուճապի էր մատնվել. մեքենայի անիվն իջել էր: Չնայած Ջոնը վնասեց իր ձեռքը, բայց այնուամենայնիվ փոխեց անիվը: Երբ նա վերջացրեց աշխատանքը, կինը պատմեց, որ ուրիշ քաղաքում է ապրում և առաջին անգամ է այդ ճանապարհով անցնում: Նա շնորհակալություն հայտնեց և հարցրեց Ջոնին, թե որքան պետք է վճարի: Նա պատրաստ էր վճարել ցանկացած գումար, քանի որ գիտակցում էր, թե ինչ կկատարվեր իր հետ, եթե Ջոնը չօգներ: Ջոնի մտքով անգամ չէր անցնում գումար վերցնել, և հարցին նա պատասխանեց հետևյալ խոսքերով.

- Եթե ցանկանում եք շնորհակալություն հայտնել, ապա դուք էլ օգնեք այն մարդուն, ով ձեր օգնության կարիքը կունենա:

Ջոնը սպասեց, որ կինը հեռանա, և շարունակեց իր ճանապարհը:

Առաջին իսկ պատահած սրճարանում կինը որոշեց մի փոքր հանգստանալ: Մատուցողուհին ութ ամսական հղի

էր: Չնայած այդ դժվարությանը՝ շատ բարեհամբույր էր և հաճախորդի նկատմամբ ուշադիր: Ընթերցում հետո կինը մեծ թղթադրամ վճարեց, և մատուցողուհին գնաց մանրի հետևից: Երբ վերադարձավ, հաճախորդն արդեն աննկատ հեռացել էր: Նա շփոթված վազեց դեպի պատուհանը և հանկարծ նկատեց սեղանի վրա դրված գրությունը: Երբ կարդաց գրությունը, նրա աչքերում արցունքներ հայտնվեցին: Այնտեղ գրված էր. «Դուք ինձ ոչինչ պարտք չեք: Մի անգամ ես ձեր վիճակում էի, և մի տղամարդ ինձ օգնեց: Հիմա իմ հերթն է: Եթե դուք ցանկանում եք վճարել ինձ, այդ դեպքում թույլ մի տվեք, որ կտրվի սիրտ շարանը»:

Մատուցողուհին ամբողջ գիշեր մտածեց այդ կնոջ խոսքերի և թողած գումարի մասին՝ փորձելով հասկանալ, թե կինը որտեղից գիտեր իրենց նորաստեղծ ու կարիքավոր ընտանիքի մասին: Նա համբուրեց քնած ամուսնուն և շնչաց.

- Ջոն, ամեն ինչ լավ է լինելու, ես քեզ սիրում եմ:

Սիրելիներ, եկեք մենք էլ ձեռք մեկնենք և օգնենք բոլոր նրանց, ովքեր մեր օգնության կարիքն ունեն, քանզի այդպես է պատվիրում մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը. «Տուեք, ու ձեզի պիտի տրուի. աղէկ չափով, կոխուած, ցնցուած, լեփլեցուն պիտի տրուի ձեր գոգը...» (Դուկ.6:38):

ՀԱՐԿ ՈՒ ՊԱՏԱՍԽԱՆ

Ո՞վ է Աստծու առջև զարշեյի:

«Ձեր մէջ չգտնուի այնպիսի մարդ մը, որ իր տղան կամ աղջիկը կրակէ անցնէ կամ բաղդ նայի կամ գուշակութիւն կամ հմայութիւն և կամ դիւթութիւն ընէ. նաև կախարդ կամ փուկ կամ նշանագէտ կամ մեռելահմայ չգտնուի. վասն զի ով որ այս բաները կ'ընէ, Տէրոջը առջև զարշեյի է. ու այս զարշեյի բաներուն համար քու Տէր Աստուածդ քու առջեւդ կը հալածէ զանոնք: Քու Տէր Աստուծոյդ առջև կատարեալ ըլլաս. վասն զի այն ազգերը որոնց դուն պիտի տիրես, գուշակներուն ու բաղդ նայողներուն մտիկ կ'ընեն. բայց քու Տէր Աստուածդ քեզի այսպէս ընելու հրաման չտուաւ»:

Բ Օրինաց 18:10-15

Ո՞րն է տարբերությունը Քրիստոսի թշնամու և Քրիստոսի խաչի թշնամու միջև:

Քրիստոսի թշնամիները անհավատներն են: Խաչի թշնամիները մարմնավոր հավատացյալներն են, ովքեր իրենց մարմինը կրքերով ու ցանկություններով հանդերձ խաչը չեն հանում, Քրիստոսի խաչին մասնակից չեն լինում, այլ խաչում են Նրան:

«Վասն զի եթե մեր թշնամի եղած ատենը Աստուծոյ հետ հաշտուեցանք իր Որդւոյն մահովը, ո՞րչափ աւելի մեր հաշտուած ատենը պիտի ապրինք անոր կեանքովը»:

Հռոմեացիս 5:10

«Վասնզի շատերը կը քալեն, որոնց համար շատ անգամ ձեզի կ'ըսէի, և հիմա լալով ալ կը գրուցեմ, այսինքն Քրիստոսի խաչին թշնամիներուն համար, որոնց վերջը կորուստ է, որոնց աստուածը իրենց որովայնն է, ու անոնց փառքը իրենց ամոթն է, որոնք միայն երկրաւոր բաները կը մտածեն»:

Փիլիպեցիս 3:18-19

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորություններն ուղարկել խմբագրություն:
Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Քարի լուր» ամսաթերթի
նախորդ համարները կարող եք
գտնել www.barilur.org կայքում:
Էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru

«Քարի լուր» ամսաթերթը տպագրվում
է հոժարական նվիրատվությունների շնորհիվ:
Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել
խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930